

Глава 2

Тя изобщо не приличаше на убийца. Притежаваше прекалено чисти сини очи. Прекалено гладка кожа.

Миришеше на секс и беше превъплъщение на неговата заветна мечта...

Да, жената изобщо не приличаше на убийца.

Но това не означаваше, че не може да е такава.

Брукс наблюдаваше Кара през двустранното огледало. Тя седеше в стаята за разпити, кръстосала крака, и почукваше с пръсти върху дървената повърхност на масата. Стоеше вътре почти от половин час. Сама. На всеки няколко минути върху лицето ѝ се изписваха гняв и нетърпение, които направо я разкъсваха отвътре, но тя всеки път успяваше да ги обуздае и да си сложи маската на спокойствието.

Кара Малоун беше дори по-красива, отколкото изглеждаше на снимката. Всъщност, тази жена беше почти съвършена. По дяволите, да, той лесно би могъл да си я представи как примамва онези нещастници.

Брукс никога не беше виждал толкова сексуална жена. Дори дрехите, с които беше облечена – поизносеният потник и спортните панталони, не намаляваха привлекателността ѝ.

Още в минутата, в която се отвори вратата на дома ѝ, Брукс категорично разбра едно – желаше я.

А след това усети и аромата ѝ. *Боже Господи!* Никога досега Тод не беше усещал толкова приятен аромат. Богат и на-

ситен, като на женска възбуда, но въпреки всичко нежен, като цветя или шампанско. И това съчетание просто го прониза и втвърди една определена част от тялото му.

Брукс не просто я желаше. Усещаше се *изгладнял* по нея.

А дамата вероятно беше убийца.

Проклятие, нима той и без това не беше най-големият неудачник на света? Във всеки случай, точно така твърдеше баща му; да почива в мир душата на стария негодник!

Тод въздъхна и за миг се замисли какво би казал той по този повод. За Кара.

Неговият баща.

Лъжливият и двуличен кучи син.

Брукс не смяташе да върви по стъпките на своя старец, но понекога съдбата си имаше свои лични планове, касаещи бъдещите намерения на хората.

Зад него с проскърцване се отвори врата. Погледна през рамо и видя, че партньорът му го гледа с някакъв неразбираем поглед.

– Донесе ли снимките?

В отговор Колин просто размаха папката.

Тод отново се обърна към огледалото и втренчи поглед в Кара.

– Колко ужасно, че такава жена е поела по този път. – Защото той все още беше възбуден и все още усещаше аромата ѝ.

– Ние... трябва да бъдем много внимателни с нея.

От нерешителността в гласа на Колин по гърба на Брукс плъзна тръпка. Той отстъпи назад и го погледна.

– Какво знаеш? – По време на последното им разследване Колин криеше информация от него, а това го гризеше отвътре и досега. Този път не смяташе отново да го допуска.

Колин хвърли поглед към жената.

– Зная само, че е опасна.

Брукс пресилено се засмя.

– Да, и убитите от нея нещастници също са уверени в това. – Той също, но това не притъпяваше желанието му. Какво, по дяволите, не беше наред с него? Никога до сега не се беше увличал по заподозряна.

Макар че до този момент не беше срещал *точно* такава заподозряна като нея.

– В нея има нещо, което не е каквото изглежда – измърмори Колин.

Брукс само изсумтя. О, да, точно Колин беше този, който можеше да прави забележки от типа „нещо, което *не е* такава, каквото изглежда“.

– Ами, може да се дължи на това, че е серийна убийца, а такива жени са рядкост. – Тод си припомни статистиката от Академията – от серийните убийци едва 8 процента бяха жени. Останалите 92 процента принадлежаха на мъжете.

Освен това, в доклада се казваше, че жените са по-методични и по-систематични по време на извършване на престъпленията. *И дяволски по-внимателни.*

Затова винаги съществуваше вероятност на свобода да се разхождат много повече серийни убийци-жени, отколкото отчиташе статистиката. Може би те успяваха просто по-добре да прикрият следите си.

Брукс разтри горната част на носа си.

– Мисля, че трябва да привлечем Док към това разследване. Колин застина.

Споменатият от Брукс Док, беше жената на Гит – доктор Емили Дрейк – известна психоложка в Атланта, а отскоро и консултант към полицейското управление.

Да, не би било зле да информират Емили и да разберат какво мисли тя за тяхната привлекателна убийца.

Без да отмества очи от заподозряната, Колин тихо изрече:

– Да, сигурно трябва да го направим.

Но първо... Тод взе папката.

– Искам да видя реакцията ѝ на тези снимки, а след това да видя отново администратора на хотела. – Вече бяха направили няколко снимки на Кара след довеждането ѝ в участъка, но трябваше да добавят още няколко на жени с подобна външност и да ги покажат на свидетеля за разпознаване.

Партньорът му кимна.

– Вече дадох нареждане за това – въздъхна Колин и продължи: – Само че, отсега мога да ти кажа, че... Не мисля, че

той ще може да я разпознае. Дори и да не е гледал през цялото време към гърдите ѝ... От него лъхаше силно на алкохол.

Брукс също го беше усетил.

– Ами, нямаме кой знае какъв избор, нали?

– Да, така е. – В гласа на Колин прозвуча отвращението, създадено от ситуацията. За момент това почти заприлича на разговорите, които водеха в добрите стари времена. Докато не им се наложи да разследват делото на Нощния Касапин и светът на Брукс буквално не отиде по дяволите.

Тод стисна по-здраво папката със снимките.

– Скоро ще го доведат в участъка. Кой знае, може пък да ни провърви?

– Може би.

– А засега, дай да изясним какво може да ни разкаже тази жена за Майкъл Хаус. – Тя познаваше жертвата. Той го беше разбрал косвено, също както и Колин. Освен това, Брукс възнамеряваше да узнае какви други тайни крие Кара.

Едно красиво лице никога досега не го беше подлъгвало да кривне от правилния път. Нямахше да го направи и сега.

Тя беше ядосана и уплашена. А страхът я ядосваше още повече. Бяха я оставили цял час сама в една клаустрофобична стаичка. Времето се точеше безкрайно бавно, а Кара продължаваше да седи на стола и да чака.

Нещо ужасно се беше случило с Майкъл. Глупаво беше да отрича очевидното. И детективите смятаха, че тя е замесена.

Ситуация, която беше доста далеч от идеалната.

Кара започна отново да потропва с пръсти по масата. Бяха я изолирали тук веднага след като я доведоха в участъка. Ако я бяха оставили с някое друго ченге, тя вероятно щеше да се възползва от дарбата си. Не, тя не можеше *напълно* да подчини съзнанието на смъртен – на това бяха способни само демони от десето ниво – но ако Кара, както всички от нейния вид, се съсредоточеше, можеше да хипнотизира и да посее съмнение в ума на податливите мъже. Тази хипнотична сила на сукубите предизвикваше особена завист у *Другите*.

И точно сега в главата ѝ се въртяха няколко мисли, които тя с радост би...

Вратата на стаята рязко се отвори и се блъсна в стената.

Кара уплашено си пое дъх, но веднага се овладя. Ченгетата искаха да я сплашат, но проклета да е, ако им позволеше да видят страха, изписан върху лицето ѝ.

Нарочно зае отпусната поза и се облегна на стола.

– Момчета, защо се забавихте толкова? – Сякаш не беше наясно, че през цялото това време я наблюдаваха през глупавото огледало. Смъртни. А винаги се смятаха за толкова умни...

Но Кара знаеше, че я наблюдават. Е, не точно *те*.

Само първият от влязлата двойка. Човекът. *Брукс*. Той не сваляше очи от нея. Отначало Кара усещаше погледа му като физическа ласка върху кожата си. После се обърна към огледалото – можеше да вижда през него благодарение на дара си – и го видя да стои, свил юмруци, без да отмества очи от нея.

Вниманието му само подхранваше нейния гняв. И страх. И усилваше желанието, което тя изобщо не трябваше да усеща.

„*Човекът иска да те вкара в затвора! Стегни се!*“ Проклятие, винаги ѝ беше много трудно да не мисли за секс.

А мъжът просто излъчваше секс; груб, див секс... От който жените крещат по време на оргазъм.

Кара се прокашля, докато нито един от детективите така и не си направи труда да отговори на въпроса ѝ. Не че беше изненадана.

Шифтърът, за който Кара разбра, че се казва Колин Гит, тъй като той благоволи да ѝ се представи по пътя към участъка, бавно пресече стаята и застана пред огледалната стена. Прекрасно място да вижда цялото помещение, без да пречи на този, който гледа от тайната стаичка.

Брукс също се приближи и придърпа един от двата свободни стола, чието скърцане по пода заприлича на пронизителен писък. Седна точно срещу нея и сложи папката на масата между тях. Кара я погледна и усети как дланите ѝ започнаха да се потят.

– Съжаляваме, че се забавихме толкова дълго – изрече Брукс. Погледът му изглеждаше толкова искрен...

Лъжец! Кара знаеше, че той изобщо не съжалява. Чакането беше една от тактиките на полицията. Една от онези, които тя ненавиждаше.

– Исках да събера цялата информация, за да ти я покажа – продължаваше да ѝ се усмихва той с топла и дружелюбна усмивка.

Кожата по голите ѝ ръце настръхна.

– Как го правиш? – зададе тя въпроса си, без да се поколебае дори за секунда.

Детективът примигна.

– Извинявай?

Кара продължаваше да потропва с пръсти върху масата. Дългите ѝ, красиво оформени нокти бяха лакирани в яркочервен лак и тя с усилие се съдържаше да не ги забие в дървото.

– Попитах за това... – тя направи пауза и махна с ръка първо към него, после към масата, а след това и към шифтъра – ... което обикновено правиш?

– Това?

– Да, това. Цялата тази идиотска постановка, в която играеш ролята на доброто ченге. Сякаш ти пука за това, което мисля или което искам. – Кара поклати глава и косата ѝ се обви около раменете ѝ. – Трябва да ти кажа, че това при мен не действа. – Отбеляза си, че Брукс се преструваше отлично, което най-вероятно работеше изключително ефективно с хората. Но за такива като нея, с нейните изострени сетива, беше оскърбителна загуба на време.

Кара можеше да усети лекия мирис на пот по кожата му. И виждаше гнева, който присвиваше очите и устните му. Зад лъжливото дружелюбие се криеше желязна воля и едва съдържана ярост.

Добро ченге ли? По-скоро жестоко ядосан кретен.

Тя се наведе напред, притисна длани върху масата и се поинтересува:

– Защо не престанем с тази игра? Нека да минем направо към онази част, в която ти ми обясняваш защо, по дяволите, ме измъкнахте от дома ми посред нощ?

Брукс се втрени в лицето ѝ. Мина секунда. Още една. След което побутна папката към нея.

– Искам да погледнеш тези снимки, става ли? Може би ще разпознаеш някой.

Гит престъпи от крак на крак, напомняйки за мускули и заплаха.

Кара изобщо не искаше да поглежда в папката, но все пак се протегна към нея, отвори я и видя...

Майкъл.

Черно-бяла снимка. Рамене, шия, глава. Затворени очи. С отсъстващо изражение на лицето. За секунда, за една безумна секунда ѝ се стори, че той просто спеше.

Но събудената в нея надеждата умря още в същия миг. От осъзнаването на истината гърлото ѝ конвулсивно се сви, а устните ѝ трепнаха.

– Той... мъртъв... – Наложил се да прехапе долната, опитвайки се да се справи с треперенето ѝ. Не искаше Брукс да види слабостта ѝ.

Опасенията, че приятелят ѝ не е сред живите, се бяха появили у нея още в мига, в който ченгетата споменаха името му...

Майкъл. Той беше първият, който я бе заставил да пожелае от отношенията им нещо повече, вместо просто едно мимолетно удоволствие.

– Какво се е случило с него? – Кара с гордост забеляза, че гласът ѝ дори не потрепери. Думите прозвучаха равно и студено. А Кара наистина беше студена. Вледенена до дъното на душата си.

– Ти не знаеш ли? – тихо я попита Брукс.

Тръпките отново пронизаха тялото ѝ.

– Нищо не зная за това! – Тя никога не би причинила болка на Майкъл.

– Така ли? – и той се наведе напред. – Малко по-рано ти твърдеше, че дори не го познаваш.

– Не, не съм го твърдяла. – Кара никога не беше отричала познанството си с Майкъл. – Аз просто попитах трябва ли това име да ми е познато. – Което не беше лъжа.

Устните на Тод се присвиха в тънка линия.

– А защо просто не ни каза, че е твой познат?

Добър въпрос. И не беше толкова лесно да му се отговори, но Кара все пак опита:

– Бях уплашена, ясно? Не знаех какво е станало и какво искате от мен...

– И затова реши да ни излъжеш? – Брукс леко се обърна и внимателният му поглед пресрещна този на партньора му. – Невинните винаги лъжат, нали така, Гит?

Единственият отговор от страна на шифтъра беше лекото изръмжаване, след което той кръстоса ръце пред гърдите си.

Кара удари с длан по масата.

– Аз не съм го убила! – Тя се облегна на стола. Имаше нужда да от повече пространство. Не искаше да продължава да гледа онези злощастни снимки. И не искаше да мисли за Майкъл. Страхуваше се, че ако го направи, няма да може да издържи на словесната им атака.

Беше съвършено ясно, че детективите жадуваха за кръв, но, проклетата да е, ако им дадеше дори капка от своята.

– Можеш да поискаш адвокат – тихо проговори Гит от наблюдателния си пост.

Да, Кара знаеше, че има право на това. Негодниците я бяха информирали още в патрулката.

Но Майкъл беше нейният единствен познат адвокат.

– Не ми трябва адвокат! Не съм направила нищо! – Ама че кошмар! Затвори очи, надявайки се, че всичко случващо се е само лош сън. Също като хората, и нейният вид можеше да сънува. Главозамайващи и живи сънища.

Но никога сън като този.

Сънищата на Кара бяха сексуални и горещи, но кошмарни... *никога*.

– Ти си го накарала да се съблече – достигна до съзнанието ѝ гласът на Брукс и това я накара моментално да отвори очи. – След това си го завързала за леглото.

Кара поклати глава:

– Бях си вкъщи. Сама.

– Какво направи после? Пусна му наркотик? Боцна го с нещо?

От удивление Кара едва не зяпна с уста.

– За какво говориш?

– Как го направи? – Брукс скочи на крака, заобиколи масата и надвисна над нея. – Как успя да го убиеш, без да оставиш никакви следи по тялото му?

Не! Внезапната истина прониза сърцето на Кара и за миг ѝ се стори, че ще изгуби съзнание. Тялото ѝ се олюля.

В същата секунда Брукс я хвана за ръцете и я дръпна напред. Притисна я към себе си и ѝ помогна да се задържи изправена.

– Кара?

Тя само поклати глава, неспособна да произнесе дори думичка. Не, не, тя сигурно грешеше. *Те* грешаха.

– Проклятие, студена е като лед! – прогърмя над ухото ѝ гласът на Брукс.

Ръцете му започнаха да се движат нагоре-надолу върху нейните, като успокояваха и стопляха. На Кара ѝ се прииска да се притисне още повече към него. Да последва топлия му аромат и да сложи глава на рамото му или в извивката на врата му. Голямо изкушение. Дори прекалено.

Но детективът просто играеше роля. И тя не трябваше да го забравя. Опитваше се да я обърка – една минута се преструваше на доброто ченге, а в следващата – на лошото. Кара вече допусна една грешка с него. Друга нямаше да има.

Събирайки силите си, тя се отдръпна.

– Не ме докосвай!

Брукс настоятелно я погледна в очите. В сянката им бушуваха емоции. Гняв. Безпокойство. Желание.

Преглъщайки, Кара вирна брадичката си.

– Стига толкова. – До тук беше. Поигра си на добронамерена гражданка. Разреши им да я довлекат в мърлявия полицейски участък. Стоеше и търпеливо чакаше двамата да си размърдат задниците. Изтърпя дори нелепите им обвинения.

До тук беше.

Брукс отстъпи крачка назад.

– Вие двамата – и с поглед, издаващ препълващото я отвращение, Кара премести очи от единия към другия, – направих-

те нещо повече, освен да ми прецакате тази нощ. И за протокола, разрешете да ви кажа няколко неща; предлагам да ги слушате много, ама много внимателно... – Защото щеше да ги повтори пак едва когато Адът замръзнеше. – Аз познавам... познавах... – Кара се запъна за миг, но успя да се вземе в ръце и да продължи: – Майкъл Хаус. Но не съм се виждала с него от няколко месеца. Нямам никакво отношение към неговата смърт и, както ви казах днес вече *два пъти*, тази вечер си бях сама вкъщи.

– Как тогава чантата ти се е озовала на местопрестъплението?

Устните на Кара се извиха в горчива насмешка.

– Откъде да зная? – Но този факт я безпокоеше най-много. – Някой открадна чантата ми на паркинга от колата преди няколко седмици. Вече си изкарах нови документи. И не, не съм подавала жалба за кражба – в нея нямаше нищо чак толкова ценно. – Кара заби пръст в гърдите на Брукс. – Ти си ченгето тук. Можеш да попиташ в отдела за издаване на лични документи, или както там се казва, и да се убедиш, че съм си получила новите миналия понеделник.

– О, скъпа, можеш да бъдеш сигурна, че ще направя точно така.

Когато Брукс произнасяше „скъпа“, гласът му звучеше пониско – в него се беше появила лека дрезгавост, интимност.

Кара стисна юмруци. Сърцето ѝ туптеше лудо и младата жена разбираше, че феромоните ѝ щяха да изпълнят стаята всеки момент. Опитваше се да държи този процес под контрол; беше се научила как да го управлява още като дете. В дома си обаче, тя го изгуби, и ако не побързаше и не се разкараше от участъка, то това щеше да се случи отново.

– И ако вие не ми повдигнете никакви обвинения – отрязва ги тя, – аз си тръгвам.

Кара застина в очакване. Не отместваше очи от Брукс, като заедно с това се опитваше да се справи с нарастващото си желание, което започваше да бушува в тялото ѝ.

По дяволите, защо той? Защо тя усещаше това привличане към човека, който очевидно я мислеше за престъпница...

убийца? Защо тялото ѝ се напрягаше, а нуждата караше кръвта ѝ да се сторещява?

– Надявам се, че не планираш да се отправиш някъде надалеч? – поинтересува се Тод, докато в гласа му се усещаше заплаха.

Кара присви очи.

– Майка му стара! Ще отида толкова надалеч, колкото ми се иска. – Не, тя не планираше да напуска града, но не смяташе да го обяснява на прекалено привлекателния и прекалено дразнеш я детектив. – Аз не съм убила Майкъл и доколкото разбирам, ако имахте някакви улики, доказващи съпричастността ми към смъртта му, отдавна да ме бяхте арестували. – Вместо всичките тези игрички на безкрайно очакване.

Брукс заскърца със зъби, давайки да се разбере, че думите на Кара бяха постигнали целта си. Кимайки за довиждане към шифтъра, тя се отправи към вратата.

– Ти все още не си видяла всички снимки... – тихо изрече Тод. Думите му я накараха да застине.

– Видях достатъчно.

– Наистина ли? – попита шифтърът и, заобикаляйки стаята, спря до все още неотворената врата.

Тя хвърли на Гит изпепеляващ поглед и после погледна през рамо към Брукс.

– Чуй ме, детектив! Аз все още не разбирам кое точно те възбужда толкова силно. – „*А много ти се иска, нали?*“ – прошепна едно тъничко гласче в главата ѝ; но игнорирайки го, заедно с желанието, което подгръвяше кръвта ѝ до нивото на гнева ѝ, Кара продължи: – Но лично мен не ме радва разглеждането на снимки на мъртви приятели.

Брукс повдигна вежди.

– Така ли? Значи другите мъже също са ти били приятели?

– Какви други мъже?

Ноздрите му потрепваха, когато тръгна към нея с папката в ръце. Кара виждаше как неистово тупти вената на врата му, а това означаваше само едно – феромоните ѝ вече витаеха във въздуха.

Тод облиза устни.

– Онези, които намерихме в други хотелски стаи, завързани за леглата по същия начин, като Майкъл Хаус. – След което протегна към нея гланцовата снимка на друг мъж – рамене, шия и глава със затворени очи и леко отворени устни.

– Нямам никаква представа кой е той. – И това беше истина. Мъжът беше симпатичен и доста привлекателен дори в смъртта си. Красиво лице, чувствени устни. Но Кара никога не го беше виждала.

– А този познаваш ли? – Още една снимка. Поредният мъж със симпатична външност и с целувката на смъртта върху устните си.

– Никога. Не. Съм. Го. Виждала. – И тя отмести поглед толкова бързо, колкото успя.

– И тримата са били убити по един и същи начин. Разсъблечени. Завързани за леглата. След което сърцата им са... спрели.

Но в това нямаше никакъв смисъл. На сукубите не им се налагаше да завързват плячката си. Достатъчно беше просто да съблазнят.

– Кога? – Тя нямаше алиби за времето, в което беше убит Майкъл. По дяволите, болеше я дори да мисли за неговата смърт! Бързо примигна, опитвайки се да се справи с настъпващите си сълзи. – Кога са убити тези мъже? – Моля те, моля те, нека това да е станало по време, когато е била сред много хора...

– Травис Уолтърс – и Брукс отново повдигна втората снимка, опитвайки се да привлече вниманието на Кара към нея. Тя дори не си направи труда да я погледне. – Убит е миналия петък през нощта. Както и Майкъл, убили са го между осем и десет....

Вълната от облекчение преминала през тялото на Кара, предизвика лекото ѝ замайване.

– Пеех – прошепна тя.

– Какво?

Прекара ръка през косата си. Чувстваше се уморена и разбита. Колко ли беше часът?

– Аз съм певица. Миналият петък пеех в „Парадайз Фаунд“. Разпитайте барманите, сервитьорките... – Кара говореше тихо,

но в гласа ѝ се усещаха стоманени нотки. – Цялата нощ бях на сцената, *затова няма как да съм убила този мъж*.

– А къде беше на осми? – зададе ѝ въпрос и Гит. – Беше четвъртък и ...

– Пеех. – Отговорът ѝ дойде автоматично. Кара обикновено имаше ангажименти в клуба през нощта от сряда до събота. Беше започнала работа преди два месеца и много ѝ харесваше радостта, която получаваше от пеенето. Удоволствието от излизането на сцената, беше сравнимо с добър секс. *Е..., почти*. – Идете в бара, той се намира на Тинерс Аве...

– Знаем мястото – прекъсна я Гит, съвършено невпечатлен от речта ѝ.

Ами, добре! След като ченгетата потвърдяха алибито ѝ, целият този кошмар най-после щеше да свърши.

– Надявам се, че ще откриете онзи, който го е извършил – каза Кара на Брукс, като се надяваше с цялата си душа това действително да се случи. – Но трябва да престанете да ровите около мен, защото *аз не съм убила тези мъже*. – Сега вече наистина каза всичко. Пред нея стоеше все още затворената врата. Тя протегна ръка, хвана дръжката, завъртя я и я отвори.

В голямото помещение имаше няколко полицаи, които се насочиха към нея в момента, в който я забелязаха. И тя знаеше, че това се случваше не защото я смятаха за заплаха. Не, всички ченгета бяха мъже, а нейният аромат ги привличаше и възбуждаше.

– Изходът? – изстреля тя и всички като един посочиха надясно. Кара се промуши покрай тях, желаейки отчаяно да напусне това място, колкото се може по-бързо и да вземе под контрол феромоните си.

И не се обърна, докато почти бежешком се отдалечаваше. Не искаше отново да види детектив Брукс. Реши, че достатъчно го е търпяла за една нощ.

Не, тя не се обърна нито веднъж, макар че една част от нея много искаше да го направи.

Под яростта ѝ, предизвикана от Брукс, все още пламтеше диво желание. Това понякога се случваше със сукубите – срещаша идеалната жертва; мъж, от един поглед върху който ги

обхващаше такава страст, която обещаваше удоволствие с такава сила, че за това можеха да заплатят със собствената си душа.

Но Кара умееше да контролира поривите си. Преди няколко часа беше отчела, че е успяла да сдържи обещанието си да приключи със секса. И макар че дивото желание я връхлетя неочаквано, тя успя да се вземе в ръце. След като се окажеше по-далеч от ченгето, лавата, плъзнала в тялото ѝ, щеше да утихне.

Затова не се обърна. Нито веднъж. Дори когато чу, как Брукс извика името ѝ.

Искаше му се да я спре. Да хукне след нея, да я хване и да не я пуска повече.

Тод беше разкъсван от желание да се развика на онези, които буквално я опипваха с жадни очи и лица, върху които се четеше похот, без да се съобразява с това, че най-вероятно и той изглеждаше по същия начин.

Проклятие, какво направи тази жена с него? Вътрешностите му бяха завързани на стегнат възел, ръцете му трепереха и във всеки дъх, които поемаше, усещаше аромата ѝ.

По дяволите! Беше в голяма беда.

Без да си дава сметка, Брукс я извика по име. Тя не спря. Не се обърна. Просто продължи да върви бързо към изхода, поклащайки съблазнителните си бедра.

Сякаш се спасяваше с бягство.

И той, да го вземат дяволите, не можеше да я обвинява за това. Ако тя наистина беше невинна – а трябваше да си признае, че започваше да ѝ вярва – то в тази ситуация се беше представил като пълен глупак.

– Мамка му! – Озвучи отвращението си той и хвърли поглед към Колин. – Мислиш ли, че алибито ѝ ще се потвърди?

Кимвайки мрачно в отговор, Колин отвърна:

– Тя нямаше да го твърди, ако не можеше да го докаже. Тези факти могат много лесно да се проверят и госпожица Малоун го знае.

Да, интуицията на Брукс му подсказваше същото. Тогава защо чантата ѝ се беше озовала на местопрестъплението?

Какво ставаше? Натопяване? Или жената наистина е виновна и просто му замайваше главата?

Така или иначе, той смяташе да го изясни.

Поглеждайки към часовника си, Брукс видя, че е почти четири през нощта, а след секунда осъзна, че Кара няма с какво да се прибере до дома си.

Чудесно!

Той не смяташе да я изпуска от очи. Във всеки случай засега. Докато тя не отговореше *изчерпателно* на всичките му въпроси.

Тръгна напред с намерението да я настигне и моментално беше спрял от силният захват на Колин върху ръката му.

– Това е лоша идея, Брукс!

Тод с всички сили се бореше с желанието си да отърси ръката на партньора си. Сега нямаше време за това. Кара вече излизаше.

– Защо? Тя е заподозряна и аз просто смятам да я изпратя...

– Не ми излизай с тази глупост – отрязва го Колин. – Ти я желаеш. Още от мига, в който я видя.

Търпението на Брукс стремително и рязко се изчерпваше.

– Махни си ръката от мен, *партньоре*. – Погледът му пресрещна този на Гит. Мина секунда. После втора.

Колин разтвори пръстите си.

Тод изръмжа, стиснал зъби.

– Аз мога да желая жена и да продължа да си върша работата, при това дяволски добре. – Той винаги успяваше добре да изпълнява служебните си задължения, независимо от това, какво се случваше в личния му живот.

– Просто около нея не мисли с члена си – отвърна му Колин с каменно лице. – Тази жена е опасна. По дяволите, може да е дори смъртоносно опасна.

Да, Брукс го знаеше. Освен това беше забелязал как затрепериха устните и ръцете ѝ, когато видя снимките на Майкъл Хаус за първи път... и как се опита да го скрие.

А когато Кара възнамеряваше да си тръгне и Тод я спря, показвайки ѝ другите снимки, в очите ѝ се появиха сълзи. Сълзи, които тя не пожела да пролее.

Жената изобщо не се държеше като убийца. Когато разбра за смъртта на Хаус, върху лицето ѝ се изписаха шок и печал.

Имаше няколко реакции, които не можеха да се изиграят без значение колко добра актриса си.

– Ще отида в „Парадайз Фаунд“ и ще проверя алибито ѝ – каза Тод, изпълнен с решителност. След като поспеше няколко часа, щеше да отиде и да се убеди лично в него. Но точно сега не искаше да губи нито минута повече – полицаите още пускаха слюнки по Кара. И ако не побързаше, тя най-вероятно щеше да повика някой от тях с красивото си пръстче с молба да я откара до дома ѝ.

А такъв резултат не влизаше в плановете му за оставащите няколко часа до разсъмване.

– Хм, може би трябва да ме оставиш аз да проверя информацията в „Парадайз Фаунд“ – предложи Колин и по гласа му можеше да се долови, че настоява за това. – Отношенията ти с Найл не са чак толкова сърдечни.

Найл беше дразнешкото копеле, притежател на „Парадайз Фаунд“. Последния път, когато Тод се видя с него, мръсникът го нападна. Е, не точно в този смисъл. Брукс все още не беше сигурен как успя да прелети почти през цялата стая, без дори да има спомен Найл да го е докоснал с пръст.

Да, този задник беше наистина дяволски странен.

И наистина беше негодник.

Но Брукс нямаше време за губене в разговори за Найл.

– Аз ще се заема с нея – измърмори Тод, решил че това е всичко, което трябва да каже на Колин.

Задачата не беше от леките. Или щеше да докаже, че Кара е невинна и ще продължи да търси истинския убиец, или... щеше да докаже вината на тази страхотна жена.

И Тод забърза към изхода, докато сладкият ѝ аромат изпълваше ноздрите му, а желанието обхващаше слабините му.

Колин Гит наблюдаваше как партньорът му се отдалечаваше, клатейки глава. Това нямаше как да свърши добре. За. Нищо. На. Света.

Смяташе да позвъни на капитана и да го уведоми за ситуацията, но почти веднага се отказа от тази идея. Той не знаеше абсолютно нищо за Кара Малоун, за което да му докладва. Поне засега.

При условие че алибито ѝ бъде доказано, най-вероятно изобщо нямаше да му се наложи да говори с капитан Дени Мак-Нийл, че тяхната заподозряна не е смъртна.

– Внимателно там – прекалено късно прошепна Колин. Брукс вече беше излязъл. Партньорът му изобщо не беше наясно какво можеше да му стори такава жена като Кара.

Но за щастие на Брукс, Колин знаеше. И нямаше намерение да обърне гръб на партньора си точно когато той се отправяше направо в Ада.

Тод успя да я хване за ръката в момента, в който Кара се спускаше по стъпалата на сградата на полицията.

Тя се обърна яростно към него:

– Проклятие! Стига толкова, дай ми...

– Много съжалявам. – Думите се отрониха от устните му сякаш против волята му. Наистина *съжаляваше*. Той просто си вършеше работата, но понякога... имаше моменти, когато ненавиждаше онова, в което се превръщаше, когато разпитваше заподозрени.

„*Ти трябва да бъдеш готов да използваш мръсни прийоми, за да надхитриш дявола*“. Думи на баща му. Брукс винаги ненавиждаше истината, която се съдържаше в тях.

– Госпожице Малоун... – Не, това обръщение не му харесваше. Прекалено официално, а той имаше намерение да се сближи с тази жена. Да, дяволски близо. Брукс беше просто сигурен. – Кара, аз просто си вършех работата.

Улицата зад оградата беше пуста и блестеше от влагата след падналият наскоро дъжд. Уличните лампи осветяваха района, хвърляйки ярки жълти кръгове върху тъмната повърхност на асфалта.

– И ти все още си на работа – обвини го тя, изтръгвайки ръката си. Косата ѝ беше разрошена и на Брукс толкова силно му се прииска да я докосне, че пръстите му затрепериха. – Ти

просто все още си в ролята на доброто ченге, опитвайки се да ме накараш да ти се доверя.

И тя беше права. Брукс все още работеше по този случай. Но имаше и нещо повече. Нещо, което и той не разбираше.

– Разреши ми да те откарам до дома ти.

По-слаб мъж би се смразил под свирепия ѝ поглед.

– Мисля, че ще е по-добре да се разходя.

Тод се съмняваше.

– Това са най-малко 25 км, Кара. А и пътят минава през не толкова безопасните райони на града.

Тя раздразнено въздъхна.

– Не мисли, че ще ти повярвам, че те е грижа за мен. Аз съм убийца, забрави ли? Съблазнявам мъжете, а после ги убивам. Разходката през такива квартали за мен трябва да е просто нищо работа.

Опитвайки се да се справи с надигашия се гняв, Тод стисна по-силно ръката ѝ и процеди:

– Базирах се на уликите. Какъв полицаей щях да съм, ако не те бях извикал на разпит?

Кара упорито стисна зъби.

– Послушай, разбирам, че си ядосана...

Тя повдигна светлите си вежди.

– Не мисля, че „ядосана“ напълно описва чувствата ми към момента, детектив.

– Добре. Изпаднала си в ярост. Бясна си. Както кажеш. Но фактът си остава факт – някой трябва да те откара до дома ти. – Плътна лявата си ръка в джоба и извади ключове. – А аз имам кола.

Тя погледна към тях и процеди:

– Добре, проклетие! Но само да си задал и един единствен въпрос по проклетия случай, докато пътуваме, ясна ли бях?

О, да! Определено му беше *ясно*. Тод се усмихна.

– Да вървим, колата ми е зад ъгъла.

Кара понечи да отстъпи назад. Брукс я пусна, вдигна ръка и нежно прокара показалеца си по скулата ѝ. *По дяволите, колко нежна беше кожата ѝ*. Тя застина.

– И името ми е Тод – изрече той тихо. Досега тя нито вед-

нъж не го бе нарекла с името му, а на него много му се искаше да го направи. Желаше да чуе как то се отронва от тези съвършени, създадени за целувки устни.

– Късметлия си, Тод – присви ги тя. След което го заобиколи и тръгна към паркинга, предоставяйки му още веднъж великолепната възможност да се зазяпа в страхотното ѝ дупе.

Той преглътна, след което отправи една бърза и страстна молитва към Бога да не му разрешава да се влюби в убийца.

Защото Брукс определено имаше планове спрямо нея. Искаше я в леглото си. Още от самото начало. Но не смяташе да забравя за предпазливостта си в нейно присъствие. Щеше да я накара да му се довери и така да узнае всичките ѝ тайни.

И, ако се стигнеше до там, щеше да ги използва срещу нея.

Но Брукс се надяваше, че няма да му се наложи да ѝ причини болка. И че тези съблазнителни сини очи не принадлежаха на бездушна убийца.

Ченгетата бяха решили да я пуснат!

Притаен в сенките, убиецът гледаше как Кара сяда в черния „Корвет“. Видя как полицаят задържа дълго погледа си върху нея. Копелето вече беше попаднало в мрежите ѝ. Точно така, както и всички ония нещастници.

Планът работеше перфектно. Числото на трупове растеше, а ченгетата нямаха нищо, за което да се хванат.

Хората, както винаги, се оказваха слепи. Не искаха да забележат обкръжаващата ги реалност, докато не станеше прекалено късно.

Скоро щеше да стане „прекалено късно“ и за детектив Брукс. Горкичкият, той също вече беше в списъка.

Но ченгето нямаше да умре веднага. Нямаше смисъл да го убива толкова бързо, защото Брукс заслужаваше шанса да си поиграе на тази забавна игра малко по-дълго от останалите.

Детективът щеше да участва. Както и онази кучка Кара.

И тогава, Смъртта, в цялото си ослепително великолепие, щеше да дойде за тях.

Убиецът почти можеше да усети сладкия ѝ вкус.

Скоро!